

[Udenrigsministeren.]

Hensyn til Vaabenfabrikation og Vaabenhandel. Hvis man skal afvente Vaabenhandlernes og Vaabenfabrikanternes Tilslutning til en Kontrol med deres Virksomhed, kan man rigtignok ikke have mange Betingelser for at komme til at føre noget virkeligt igennem.

Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen nævnte, at der her i Danmark findes en ganske bestemt Vaabenfabrik, Rekylgeværfabrikken. Denne Fabrik har jo sit naturlige Udgangspunkt i en dansk Opfindelse, og saaledes som Forholdene i Verden i det hele taget ligger paa Vaabenfabrikationens Omraade, er det meget naturligt, at man anser sig for berettiget til at opretholde en saadan Vaabenfabrikation her i Landet, og til denne er det, at de 400 Arbejdere, det ærede Medlem talte om, er knyttet. Men jeg ser ikke, der er nogen som helst Udsigt til, at denne regelmæssige, naturlige Fabrikation, gennemført paa legitim Maade, vil lide nogen som helst Skade ved de Bestemmelser, her foreslaas.

Den Gruppe af Bestemmelser, det ærede Medlem har Bekymring overfor, er dem, der gaar ud paa, at der skal ske Offentliggørelse en Gang hvert Fjerdingaar i Stedet for en Gang hvert Aar, og at Offentliggørelsen ikke blot skal omfatte Vægt og Pris, men ogsaa Antal. Det er imidlertid ingenlunde saaledes, at man deraf kan udregne Priserne for de enkelte Leverancer, ikke paa nogen Maade, for det er jo ikke ensartede Ting, der leveres, og det er heller ikke ensartede Ting, der skal konkurreres med. Jeg ser derfor ikke, der er nogen Mulighed for, at disse Bestemmelser kan volde Skade eller Vanskeligheder.

Noget andet er, hvis man søger at tilvejebringe her i Landet en stor og forskelligartet Vaabenfabrikation med et vist internationalt Tilsnit og i Tilknytning til internationale Foretagender, mere eller mindre behersket af disse. Da er der en Mulighed for, at der vil kunne udvikle sig en Vaabenindustri af en saadan Karakter, at den maa holdes indenfor visse Grænser ved Hjælp af den Art Bestemmelser, der her er Tale om. Men jeg tror, at dette høje Ting vil være paa det rene med, at i besværlige Situationer kan det være af den allerstørste Værdi for Danmark, at der findes saadanne Grænser.

Jeg kan derfor ikke se, at nogen berettiget Interesse i dette Land krænktes ved Gennemførelsen af disse internationale Regler, der vel at mærke først træder i Kraft, naar Konventionen er ratificeret af

14 Stater, blandt hvilke vi ved, at de for Danmark afgørende Konkurrencestater findes, for Europas Vedkommende: Frankrig og England. (Afbrydelse af *Holger Andersen*). England har givet et Tilsagn, og en engelsk Regerings Tilsagn, plejer at være et godt Tilsagn. (*Holger Andersen*: Det er rigtigt!). Der kan naturligvis ske politiske Omvæltninger i England, før dette bliver endeligt vedtaget, men jeg ved nu ikke, om det er en saa nærliggende Mulighed under den Situation, som i Øjeblikket foreligger i England, og jeg tror derfor, vi kan regne med det engelske Tilsagn. Jeg tror ogsaa, at vi kan regne med, at hvis dette engelske Tilsagn brast, naaede vi ikke de 14 Stater. Nogen Risiko er der altsaa overhovedet ikke paa dette Punkt i alt, hvad der her foreligger.

Saa blev det sagt, at paa det første Punkt med Hensyn til Statens Berettigelse til at føre Kontrol med Udførselen var der ikke nogen væsentlig Forandring. Jeg har jo ogsaa understreget, at der er ikke nogen væsentlig Forandring fra det, der i Øjeblikket sker, men jeg har tilføjet, og jeg beder det ærede Medlem lægge Mærke til Betydningen heraf, at der nu bliver Tale om et fast, lovmæssigt Grundlag.

Det, der nu findes, er en almindelig Lovbemyndigelse for Justitsministeriet til at udstede Udførselsforbud, og derefter kan Justitsministeriet haandhæve disse Udførselsforbud ganske, som Regeringen vil, med andre Ord, det afhænger ganske af den øjeblikkelig siddende Regerings Skøn, hvorimod der den Dag, Bestemmelsen er lovfæstet og Danmark er bundet ved international Konvention, foreligger en fast, regelmæssig Ordning. Jeg ser heller ikke rettere end, at det er i selve de paagældende Virksomheders Interesse, at de har et mere regelmæssigt System at bygge paa end det, der hidtil har været, saaledes som det udviklede sig under Krigstidens Begivenheder.

Saa sagde det ærede Medlem Hr. Moltzen, og derved var det ærede Medlem Hr. Holger Andersen saa glad — de to ærede Medlemmer var i det hele taget svært glade ved hinanden i Dag, eller rettere sagt det sidste ærede Medlem var glad ved det første ærede Medlem i meget betydelig Grad, og det har vi andre jo ingen Grund til at være bedrøvede over —, men altsaa det ærede Medlem Hr. Moltzen sagde den Sætning, at det var udmærket at være generøs, men naar man var det, uden at andre fulgte Trop, fik man et Skær af Tossegodhed over sig.

Jeg maa tilstaa, at dette gør ikke noget dybere Indtryk paa mig (*Moltzen*: Det